

JANA GELTNEROVÁ

SKOČ
OBĚMA NOHAMA

SKOČ OBĚMA NOHAMA

Jana Geltnerová

Tento příběh je mi velmi blízký, neboť jsem jej tvořila pod stříškou verandy naší malé dřevěné chaty. Nejen že prostředí knihy je velmi podobné tomu, kde vznikala, ale je zde vypořádána i jedna reálná postava mé kamarádky. Ostatní postavy i děj jsou smyšlené.

KAPITOLA 1

Sedím opřená zády ke kmeni stromu a dívám se na vlnění stébel trávy ve větru. Je pozdní nedělní odpoledne červnového měsíce a já čekám, kdy konečně přijdou ty správné letní teploty. Nejsem zrovna milovnice tropických dnů, ale ráda se procházím venku v tričku. Je příjemné vyjít si na lehko a nemuset v batohu vláčet mikinu. Ráda usedám do trávy, když zem není studená.

Oblohou prosvištěl pták. Dost blízko nade mnou, až jsem se lekla, že do mě narazí. Pravděpodobně má na stromě, o který se opírám, své hnízdo. Užívám si poslední sluneční paprsky dnešního dne. Byl to krásný klidný víkend. Ale už se schyluje k večeru, což pro mě znamená návrat do města.

Miluji to tady. Chata po dědečkovi ukrytá v lesích daleko od civilizace je hotovým rájem na zemi. Pokaždé, když přijedu, mám pocit, že jsem se vrátila do dětství. Děda mě učil spoustu věcí a téměř každé prázdniny jsem trávila zde. Asi jeden kilometr severovýchodně je malé jezero. A na všechny strany jsou jen lesy, pláně, hory a skály. Můj malý kousek divočiny. Na hodinkách mi pípá šestá hodina. Nechce se mi odsud. S nevolí jsem se zvedla a opucovala zadek od zbytků trávy a hlíny. Naposledy jsem se podívala před sebe na vlnící se hlavičky lučního bojínku a pevně semkla rty, jako bych se tiše loučila. Otočila jsem se a zamířila zpět ke své chatě.

Již z dálky byl vidět zelenohnědý štít. Vypadáš dobře, chatičko, povzdychla jsem si a kontrolovala očima dřevěné trámy okolo oken.

Letos už by potřebovaly vybrousit a nově natřít. Dřevo vyschlo za ta léta, co chata stojí, a bude potřebovat trochu mé péče. Docela se na to těším. Je to uklidňující, ale hlavně nějaký plán. Zastavila jsem se a podívala se na své auto. Kávová barva mého vozu splývala s okolní krajinou. Věci byly zapakované v kufro, zbývala jen rychlá kontrola, zavřít okenice a zamknout. Ještě naposledy pohlédnu na chatu ve zpětném zrcátku a vydávám se na cestu.

Ve městě jsem byla za hodinu a za další půlhodinku za sebou zabouchla dveře svého bytu. Mám fakt malý byt, ale jsem ráda alespoň za to, také proto, že utáhnu nájem a nemusím se o byt s nikým dělit. Bydlím v bytě o rozloze necelých pětatřicet metrů čtverečních už tři roky. Od té chvíle, co jsem se rozešla s Kristýnou.

Jmenuji se Zorka, je mi třicet šest a jsem lesbička bez budoucnosti. Proč to říkám. No, sama nevím, mám pocit, že prostě jen nějak přežívám. Poslední moje láska skončila zlomeným srdcem a já se od té doby cítím tak nějak prázdná. Měla jsem takřka všechno. Nádherný slunný prostorný byt, krásnou přítelkyni a velké životní plány. Vzít si svoji partnerku, když už to náš stát konečně povolil, a založit rodinu. Mít na dveřích napsaná naše jména a vodit o víkendu rodinku na výlety. Všechno dopadlo trochu jinak. Přítelkyně si dítě místo se mnou pořídila se svým novým přítelem a za mnou zabouchla dveře tak rychle, jako bych byla snad prašivá. Co k tomu dodat, bisexuálkám se nedá věřit, jsou nestálé. Jenže láska si nevybírá. Přijde bez pozvání, nadělá vám v životě pořádný nepořádek, a pak se odebere o několik dveří dál.

Zlomené srdce bolelo dlouhou dobu, než mi došlo, že to tak asi mělo být. Nějaký čas mi vše připadalo černé, ale už je to za mnou a já si užívám krásy života. Soustředím se na umění a hledám v každém dni něco, co mě přiměje si říct – to je nádhera. Žiji sama, to ano, ale až se jednou objeví ta pravá, a já věřím, že ji najdu, neboť se mi často zdají sny, jak ji držím v náručí, chopím se všech zbraní a získám ji. Do té doby se budu věnovat všemu, co mi dělá radost. Budu se snažit na sobě pracovat.

Vlastně tento pátek bych měla mít první výstavu svých obrazů v místní kavárně. Marně přemýšlím, koho pozvat, když ani netuším, jak to dopadne. Jediné, co jsem zařídila, byla dohoda o pronájmu prostorů na ten den i s občerstvením. Ve výloze je už měsíc poutač na tuto akci a já se jen modlím, aby mé první vykročení na veřejnost nebylo úplným fiaskem. Malování je pro mě jen druhem relaxace, přesto mě jedna z mých kamarádek přesvědčila ukázat to lidem. Dá se říct, že jsem stydlivá, dost dlouho mi trvalo se pro výstavu rozhodnout. Říkám si, díky bohu za přátele, kteří vnesou do vašeho života trochu toho svého pohledu a přimějí vás někdy i k nemožnému.

Neživím se jako umělkyně. Vlastním malinký krámk s knihami na Krejzově ulici. Vždy jsem si přála mít vlastní knihkupectví. Nevím, proč to byl můj sen, přitom to ani pořádně nevydělává. Obzvláště v dnešní době. Doba techniky, počítačů, tabletů a chytrých telefonů, ve kterých si stáhnete a přečtete libovolnou knihu v elektronické podobě. Prodej papírových knih je dnes už téměř přežitek. Ale pořád se najdou lidé, kteří dají přednost klasice. Pro někoho je vůně

vazby nové knihy a stránky mezi prsty zkrátka nenahraditelným. I školy se drží tradic, a tak jsou i učebnice nedílnou důležitou součástí mých prodejů. Soustředím se zejména na dětskou literaturu, cestopisy a pak také literaturu pro věrné čtenáře. Prakticky objednáám to, co si u mě někdo zarezervuje, a jsem schopná sehnat i to, co se sehnat skoro ani nedá. Musím přece vychválit svůj malý obchůdek a sebe jakožto jedinou zaměstnankyni. Moje pracovní doba je od nevidím do nevidím, pět dní v týdnu. Dovolená prakticky kromě víkendu žádná. Člověk se holt musí otáčet.

Odhodím tašky z chaty do kouta velké šatní skříně a zapnu pračku. Hodinky oznamují osmou hodinu, přesto postavím na kávu. Zbožňuji tuto černavou tekutinu, co bystří mou mysl a rozvoní vždy vzduch okolo. Jsem jedním z těch šťastlivců, co i po vypití hektolitřů tohoto moku dokáží v noci spát jako mimina. Nadcházející noc jsem však střídavě proseděla u plátna nebo rozjímala na balkóně.

KAPITOLA 2

Pondělní ráno připomíná spíše pátek třináctého. Jen co jsem vstala, čekala mě jedna pohroma za druhou. Rozhodnutí přivstat si a napsat seznam objednávek byl začátkem. Pravidelně u mě nakupovali manželé, co milovali cestopisy Banderase Franklina. V pátek si u mě objednali jeho nový cestopis s názvem Napříč Tanzanií a já potřebovala objednávku odeslat co nejdříve. Je to poměrně nový autor, který píše takovým velmi obtížně zařaditelným způsobem, ale přesto dokázal popsat okolní krajinu tak, jako byste tam stáli. Vždy mě zajímalo, jestli manželé skutečně cestovali v reálném životě, nebo jen ve svých představách napříč knihou. Když jsem se ale usadila za počítačem a stiskla vypínač, cvakl naprázdno. Nefunguje elektrina. Asi jen nějaký výpadek.

O trochu horší bylo zjištění, že kromě elektriky má výpadek i teplá voda. Je opravdu nepříjemné zjistit to až ve chvíli, kdy stojíte pod sprchou. Očekáváte proud horké vody a místo toho obdržíte jen spršku ledové. Nevzdáváte to a setrváváte v naději, jestli přece jen ta teplá každou chvilku nedorazí. A ono nic.

Aby toho nebylo málo, tak jsem při cestě do práce píchla. Pneumatika se naštěstí vyfukovala dost pomalu a já na ní dojela aspoň do nejbližšího servisu. Oprava mě stála necelé tři stovky a tím se zdálo, že moje šňůra trablů pro dnešní den skončila.

V obchůdku se dnes dveře zrovna dvakrát netrhly a já měla čas v klidu objednat ty dva cestopisy i z práce. Všechno se zdálo klidnější.

Při vzpomínce na ledovou sprchu jsem se už jen usmívala. Do krámků vstoupil zákazník, prozradil ho zvoneček nad dveřmi. Zvedla jsem oči od knih, které jsem rovnala v regálu, a můj pohled spočinul na krásné mladé ženě. Nápadně se usmívala a mířila rovnou ke mně. Nemohla jsem jinak než se také usmát, protože pod tím širokým úsměvem se skrývala nemalá radost mé kamarádky. Znáám ji celou věčnost, a když už se takhle usměje, musí za tím být nějaká velká věc.

„Ahoj Zoro,“ zazněl pozdrav doprovázený mlasknutím pusy na tvář.

„Vítej, Romano,“ usmála jsem se na svou kamarádku a sevřela ji paži kolem pasu. „Tobě to dneska ale sluší, celá záříš, povíš mi, co se stalo?“ vyzvídala jsem.

Romana natáhla ruku před sebe a zatřepala prsty, mezi nimiž vynikal prsteníček se třpytivým prstýnkem.

„No ne! On se konečně vyjádřil?“ Obdivně jsem se chopila kamarádčiny ruky a prohlížela si zásnubní prstýnek. „To je dost, už jsem přemýšlela, že tě o ruku snad požádám sama, jestli k tomu ten moula nesebere odvalu,“ hihňala jsem se a nepřestávala si prohlížet úsměv mé kamarádky, který opravdu zářil tak, že zastiňoval i blyštivost prstýnku.

„Včera večer v deset hodin si klekl v koupelně před mou vanu a požádal mě o ruku. Když jsem řekla ano, skočil i oblečený za mnou do vany. Měl takovou radost, že mě hned líbal a úplně zapomněl na prstýnek, co držel v ruce. No samozřejmě, že najít ho na dně, když přes pěnu nebylo nic vidět, byl oříšek. Z koupelny jsme mířili rovnou do ložnice, a když už jsme vedle sebe jen tak nehnutě spokojeně leželi,

zeptala jsem se ho, proč si vybral zrovna chvíli, kdy jsem ve vaně. A víš, co odpověděl? Že nahý člověk je citlivější, protože je zranitelnější, a jistě bych mu v ten moment neřekla ne. Hrozně mě to pobavilo. Dělal si psychologický rozbor situací a zvolil tu, ve které byla pravděpodobnost kladné odpovědi nejreálnější.

Hltala jsem každé její slovo. „Tomáš je vážně číslo. Jsem opravdu ráda, že se konečně vyjádřil. Víím, jakou dobu jsi na to čekala.“

Po rozchodu s Kristýnou můj život ztrácel barvy i veškerou radost a já dobrovolně vyhledala pomoc psychologa. Romana se o mě ze začátku trochu obávala, ale nakonec z toho vzešlo něco skvělého. Párkrát mě dovezla na sezení a poznala mého doktora. Okamžitě to mezi nimi zajiskřilo. Neskutečně jim to spolu slušelo a mně stačilo je jen pozorovat, jak si ostýchavě povídají stranou na chodbě a jejich líce rudnou. Stačilo to k tomu, abych pochopila, že život jde dál a já vlastně žádnou terapii nepotřebuji. Byla jsem opravdu ráda, že jsem tuto pomoc vyhledala, protože nebýt toho, tak by se nyní má kamarádka tak neusmívala. Romana je moje nejlepší kamarádka. A když říkám nejlepší, myslím opravdu nejlepší. Je to taková ta kamarádka, které záleží na mých pocitech, zdraví a štěstí. Když omarodím, hned dorazí se síťovkou pomerančů a horkou polévkou. Sice je někdy jen z pytlíku, ale i ta se počítá. Víím, že mám obrovské štěstí, že ji mám. Nepotřebuji hromadu přátel, ale potřebuji někoho jako je Romana. Když je šťastná ona, přenáší se to i na mě a jsem šťastná i já. Funguje to i obráceně.

„To by se mělo rozhodně oslavit,“ dodala jsem a znovu ji pevně objala.

„Jasně že jo, akorát máš pauzu na oběd, nemám pravdu? Zajdeme si na něco mňamozního, co ty na to? Dnes mám chuť na nějakou specialitku.“

Slovo specialitku doprovodila provokativním kroucením boků. Uložila jsem poslední knihu do regálu a odebrala se ke svému pultíku. Vypnula počítač, zamkla kasu a sebrala klíče od auta.

„Můžeme běžet,“ zvolala jsem vesele a nadhodila svazek klíčů v dlani.

Ach, jaká to byla mýlka, domnívat se, že série dnešních nehod již skončila. K naší oblíbené restauraci to bylo sice jen necelých deset minut autem, ale přesto mě stihla zastavit policejní hlídka. Prý je měsíc bezpečnosti, nebo co. Funěla jsem už trochu rozmrzele, co dalšího mě dneska ještě potká, ale Romana se uculovala jako měsíček na hnoji.

„Koukni na ni, jak jde k tobě, to je kus, třeba je volná,“ prohodila s překvapeným pohledem Romana a začala něco hledat v kabelce.

Podívala jsem se tím směrem, ale viděla jsem už jen boky a nohy bez hlavy, jak se blíží k mému okénku. Vážně ten pohled nebyl špatný. Stáhla jsem okénko a čekala. Dvě vteřinky na to se u mého okénka objevila mladá brunetka s čepičkou na hlavě.

„Dobrý den, doklady prosím. Řidičský průkaz a doklady od vozidla.“

Dvakrát jsem zamrkala, protože proud vzduchu, co jí vyšel z úst, mi lehce ovanul levou líci.

„Dobrý den, hned to bude,“ odpověděla jsem slušně a už i já něco hledala v kapse mikiny. „Sakra! Kde mám doklady?“ Začala jsem zmatkovat.

„Klid, draku!“ mírnila mě Romana a podala mi modrou dokladovku.

S úlevou jsem ji popadla, vytáhla potřebné doklady a podala je policistce. Ta se tvářila tak nějak neurčitě. Ani se neusmívala, ani nemračila. Pozorovala jsem její obličej, ale nedalo se v něm nic přečíst. Docela mi to nahnalo strach, v hlavě jsem přemítala, kdy naposledy jsem měla technickou kontrolu. Techničák byl v pořádku, vrátila mi její, ale řidičák si nechala u sebe.

„Mohu poprosit ještě o váš občanský průkaz?“ dodala a natáhla ruku, do které očekávala další doklad.

„Jistě, je něco v nepořádku?“

Začala jsem se trochu potit, protože se jí objevila vráska uprostřed čela. Předala jsem občanku a nervózně se kousala do spodního rtu.

„Mohla byste, prosím, vystoupit z automobilu? Musím si něco ověřit.“

Policistka zněla vážně a můj žaludek se opravdu sevřel. Romana vzdychla a naklonila se na moji stranu.

„Já musím taky?“ ptala se opírajíce se rukou o moje stehno.

„Ne, paní, jen řidička.“

Neochotně jsem otevřela dveře a vystoupila. Pozorovala jsem ji, jak kráčí zpět ke svému vozu a říká něco kolegovi sedícímu na místě spolujezdce. Podávala mu moje doklady. Začal něco vyhledávat v počítači a mladá policistka se ke mně vracela zpět.

„Omlouvám se za zdržení, bude to jen chvílička. Mohla byste mi, prosím, ukázat povinnou výbavu automobilu?“

Dívala jsem se na ni asi docela vyděšeně. Došlo jí, že začínám být trochu vynervovaná.

„Mladá paní, je to v pořádku, jen máte propadlou platnost řidičského průkazu. Kolega jen ověří vaše iniciály. Nechci vás stresovat víc, než je nutné, ukažte mi, prosím, lékárníčku a výstražnou bezpečnostní vestu.“

„Samozřejmě, promiňte, jen jsem dneska asi vykročila levou nohou z postele a sype se to na mě ze všech stran.“

Trochu se mi ulevilo, že je na mě ta policistka tak milá. Na druhou stranu mi bylo jasné, že bez pokuty neodjedu. Přejdu ke kufru vozu a otevřu jej. Všechno, co chtěla ukázat, jsem jí předvedla. Zeptala se mě, jestli tím vozem jezdí ještě někdo jiný. Trochu jsem nechápala, proč se ptá. Odpověděla jsem proto narovinu, že jediný, kdo s ním jezdí, jsem já, a před pár lety to mohla být jen má přítelkyně. Fantazie začala pracovat a v hlavě se rojilo několik hrůzostrašných scénářů. Čekala jsem, jestli mi to vysvětlí. Řekla, že jí je to auto povědomé, prý podobné parkuje v ulici, kde bydlí.

Opravdu jsem nechápala, proč to sem tahá a jestli na tom teď záleží, ale nechtěla jsem být za nezdvořilou. Dost na tom, že nezvládám skrývat svou nervozitu z celé této situace. Navíc jsem si všimla, že policistka si mě po očku prohlíží. Nebylo mi od žaludku moc příjemně a seznamování v podobné situaci není zrovna něco, co bych vítala. Vtom se policistka rozešla zpět ke svému kolegovi a něco tam s ním probírala. Vracela se ke mně s doklady a pokutovým bločkem.

„Tak kromě toho propadlého data na řidičském průkazu je vše v pořádku. Ale bohužel vám i tak pokutu za to datum dát musím,“ řekla a sklonila se nad bločkem, aby jej vypsala.

„Hm, to chápu,“ odpověděla jsem a dívala se do země na šterk, který mi pokrýl botasku.

„To se tak lehce smíříte s pokutou? Žádné přemlouvání nebo doprošování se o shovívavost?“ vtipkovala policistka mým směrem.

Zvedla jsem hlavu a podívala se na ni. „A bylo by mi to něco platné?“

Sledovala jsem reakci jejího obličeje. Podala mi kousek papírku, který neodpovídal velikosti pokutového bločku. Mrkla jsem na něj.

Nechte si udělat nový řidičák a mějte hezký den :)

Nevěděla jsem, jak reagovat. Sebrala jsem veškerou odvalu a podívala se jí přímo do očí. Snažila jsem se u toho usmát i přes nervozitu a stažený žaludek. Z její tváře se stále nedalo nic vyčíst. Byla velice přitažlivá, to musím uznat. Zeptala jsem se, jestli si mohu půjčit propisku, a dopsala na lísteček datum, hodinu a adresu. Vrátila jsem zpět propisku i lísteček. Přečetla si jej a s tázavým pohledem čekala, co k tomu řeknu. Konečně ze mě trochu spadlo napětí, cítila jsem se nad věcí.

„Když budete mít čas, pořádám ten den první malou výstavu.“ Nečekala jsem na žádné další úsměvy nebo průpovídky a nastoupila do auta. Naposledy jsem se vyklonila z okénka. „Děkuji vám a přeji klidnou službu,“ pokoušela jsem se znít tak příjemně, jak jen to za těchto okolností šlo, a rychle jsem z toho místa zmizela.

Romana seděla otočená směrem ke mně, v očích vepsanou otázku, ale nezeptala se, jen tiše čekala, až promluví. Jenže já mlčela a ona vydržela jen k restauraci.

„Dostala jsi tu pokutu? Co ti dala za papírek? Ty jsi ji pozvala na vernisáž? Nekecej, jak se tvářila? Já jí neviděla do obličej. Chtěla jsem to vidět, ale bylo mi trapný vylejzat z auta.“

„Uf, to je smršť otázek, uber trochu, mám hlad,“ chechtala jsem se, ale absolutní pohoda se zatím nedostavila.

Pořád jsem měla tak nějak trochu stažený žaludek a bylo mi z toho všeho dost divně. Pěkně popořadě jsem zodpověděla všechny dotazy a pak jí vyprávěla celý můj dnešní den.

„Stále mám takový pocit, že to ještě neskončilo. Čekám, co přijde dalšího.“

„Nestraš, už takhle to zní jako Nezvratný osud. Už jsi se mnou, tak tě čekají jen příjemné věci jako ta policistka,“ snažila se Romana o přehrání na lehčí notu.

„Tomu říkáš příjemná věc? Víš, jak jsem měla stažený žaludek? Vlastně pořád mám, docela se divím, že můžu jíst.“ Zakousla jsem maso na vidličce.

„Ty že bys měla někdy problém něco sníst?“ rýpla si, ale věděla jsem, jak to myslí.

Je pravda, že jídlo byla moje neřest. Taky jsem podle toho vypadala. Tedy ne že bych byla úplný buřtíček, ale podle dnešních vychrtlín bych tedy módu zrovna chystat nemohla. Znáte tu písničku – Mám boky jako skříň, mimochodem tu písničku žeru, tak takhle nějak asi vypadám. Možná o pět kilogramů méně.

Oběd proběhl bez katastrof, dokonce jsem na sebe ani nic nevyklopila, ani se nepolila. Cestou zpět jsem zavezla Romanu domů, a protože jsem měla ještě chvilku čas, zastavila jsem se na dopravním nechat si vystavit nový řidičský průkaz. Problém byl, že mi ten starý sebrali a vystavení mělo trvat celý měsíc. Za příplatek to urychlí na týden, maximálně čtrnáct dní, ale do té doby nesmím řídit. To určitě! A do práce se budu dostávat jak? Mačkat se v městské hromadné dopravě? Nic pro mě. Raději risknu další policejní kontrolu.

Ten den se už nic děsivého nepříhodilo. I v práci se nestalo nic špatného, naopak jsem měla docela dost zákazníků. A na to, že je teprve pondělí, jsem měla tržbu skoro jako jindy za týden. Takže jsem domů odcházela s příjemným pocitem, že ten den nakonec zas taková tragédie nebyl.

KAPITOLA 3

Nesnáším svůj budík. Kdykoliv mě vzbudí ten zvuk, přeji si, aby byl víkend a já mohla spát o chvilíčku déle. Stejně to je zvláštní, když člověk vstávat musí, tak se mu absolutně nechce, a když vstávat nemusí, tak je i celkem brzo vzhůru. Nejsem zrovna ranní ptáče, a to mám na to vstávání dobrou práci. Nedokážu si představit, vstávat třeba ve čtyři hodiny ráno. To je skoro sebevražda, honit své tělo tak brzy z postele. Já vstávám nejdříve v šest, ale ani to se mi občas nechce. Krámkem otvírám až na devátou, takže ráno využívám na dořešení různých restů. Potřebuji na vše čas, nerada spěchám. Pomalý, nenásilný rozjezd, tak tomu říkám. Nejprve horká sprcha, čerstvě umletá káva a bohatá snídaně, u které si obvykle čtu. Někdy se během dne s jídlem kvůli práci odbývám, proto dbám na snídani. A také si potřebuji v létě chvilku ráno sednout na balkon a pozorovat ptáky, jak se prohánějí mezi bytovkami.

Jsem ráda za vstávání až takhle později, ale i tak nesnáším, když mě vzbudí budík a přeruší nějaký krásný sen. Mám strašně živé sny. Každý sen je jako čist knížku, nebo dívat se na nový film. Někdy je to o strach, vzbudím se celá zpocená a mokrá z toho, jak před někým prchám. A jindy se tak budím z jiných důvodů, například když se nade mnou ve snu skláněla příjemná brunetka. Tenhle sen se mi zdá často, ale nikdy jí nevidím do tváře. Jen vidím, jak se nade mnou ve slunečním třpytu sklání žena. Rozeznám barvu vlasů a cítím, jak se mě dotýká, ale nikdy jí nevidím do očí. Ach jo, proč jsou to jen sny.

Dnešní den bude rozhodně dobrý, teplá voda ve sprše funguje a vše se zdá, až na to mé zívání, v pořádku. Když jsem míjela zrcadlo na chodbě, zadívala jsem se na stěnu na jeden ze svých prvních obrazů. Byl na něm nakreslený palouk mezi lesy, dopadaly na něj poslední večerní sluneční paprsky, v jejichž teplém náručí a vysoké trávě odpočívala ukrytá zvěř. Palouk lemoval malý potůček, snadno přehlédnutelný, přesto tam byl. Zatoužila jsem jít místo do práce někam na výlet. Kromě obchůdku s knížkami je mojí zálibou i příroda a všech s ní spojené. Miluji ten pocit, kdy se procházím ve vzrostlé trávě a vnímám, jak se její stébla otírají o moje tělo. Rozevírám dlaně, abych se nechala hýčkat jejími šimravými doteky. Dobíjí mě to, plní energií a dobrou náladou. Každá procházka je novým nábojem. Je teprve úterý, ale už teď se těším na chatu. Plánuji odjezd hned v pátek po práci. Jakmile zavřu, stavím se doma pro sbalené věci a vrátím se do míst, kde mi je nejlépe.

Od rána se dveře netrhnu. Už včera jsem měla opravdu mimořádné prodeje, a dnes to vypadá, že tržba bude ještě lepší. Byla jsem za to ráda, i když už od rána jsem se cítila trochu unavená. Včera večer jsem nemohla usnout a do noci si četla. Poslední dobou strašně ponocuji a nemůžu spát. Ne že by mě trápily nějaké problémy, žádné problémy nemám, jen se občas stane, že uvažuji nad tím, zda si alespoň nekoupit nějaké zvíře. Nějakého malého drobečka, abych se necítila tak sama. Aby když přijdu domů, tam na mě někdo čekal, mohla jsem někoho pohladit a pomazlit.

Ale ze všeho nejvíc bych si přála zvíře, které s sebou budu moct brát na chatu a ono se bude zrovna tak těšit do té úžasné zeleně. Jenže

pokaždé skončím na tom, že nevím, jaké zvíře si pořídit. Jsem alergická na psy a kočky, takže ty jsou ze hry. Líbí se mi třeba mini prasátka, ale nedokážu si představit, jak chovám prasátko tady v malém bytě, navíc sousedi by se asi pomátli, všude mám plovoucí podlahy, kopýtka toho prcka by se nesla celým barákem. Takže jen tak přemýšlím, ale k žádnému rozumnému řešení se nedoberu. Teď to skoro zní, že jsem celý večer a noc přemýšlela jen o zvířeti. Přemýšlela jsem o všem možném, o životě, o Romaně, o té policistce, jestli byla jen tak milá, nebo měla v úmyslu se seznámit. Možná ji odpověď, že jsem měla přítelkyni, nějak zmobilizovala. Netuším. Ne že by se mi nelíbila, byla moc hezká, dokonce byla víc než hezká, byla velmi přitažlivá, ale v ten moment, kdy jsme se potkaly, nebyla ta pravá nálada na seznamování. Uvidíme, třeba dorazí na vernisáž.

Den ubíhal jako voda a já neměla ani hlad. O polední pauze jsem přemýšlela, jestli si spíš chvíličku nezdřímnu v zadní místnosti, která fungovala jako kancelář a osobní útočiště dohromady. Mám tam pohodlný gauč, protože někdy jsem tu trávila opravdu dlouhé hodiny i po zavíračce, obzvlášť v začátcích. Je tu i mikrovlnná trouba, lednice a rychlovarná konvice, takže se zde dá plnohodnotně vegetit. Zamkla jsem obchod zevnitř a uvelebila se na gauči. Přestože je venku skoro dvacet stupňů, je mi nějaká zima. Rozhlížela jsem se, čím bych se zakryla, ale žádná deka tu není. Budu muset svůj provizorní domov ještě dovybavit. Usnula jsem jako špalek schoulená v mikině.

Vzbudila mě obrovská rána, snad exploze, která otřásla celým domem. Vyděšeně jsem vyskočila z gauče a běžela ke dveřím. Ze stropu odpadla vrstva omítky. Když jsem se přiblížila ke skleněným

dveřím, sklo v nich už nebylo. Výloha byla průchozí. Všechno sklo vysypané. Vnímala jsem oblaka prachu, která se valila všude po ulici a skrze výlohu dovnitř obchodu. Zaváhala jsem, jestli mám vystoupit z obchodu ven, i když mě od ulice prakticky dělil jen tenký prázdný rám dveří. Stačilo jen překročit tu hromadu skla, ale něco mě drželo uvnitř.

Ozvala se další ohlušující exploze a vše se znovu otřásl. Tentokrát se země zatřásla tak, že vypadaly některé knihy z regálů a já samým úlekem upadla na zem. Jeden z úlomků skla se mi zapíchl hluboko do zápěstí. Seděla jsem v šoku na zemi a držela si poraněnou ruku, z jejíž rány se řinulo na můj vkus až moc krve. Další rána se neozvala. Během několika minut byly slyšet ze všech stran blížící se sirény. Netrvalo dlouho a z podlahy mě zvedal jeden z hasičů a odváděl mě k nejbližší sanitce.

„Musím se vrátit, mám v obchodě velkou nezabezpečenou tržbu,“ namítala jsem, když se mě pokoušeli naložit, že mě odvezou k ošetření do nemocnice.

Mozek mi začínal zase pracovat, prvotní šok opadl. Mám zodpovědnost za obchod a musím tu přece zůstat. Snažila jsem se dostat zpět, ale zem před mým obchodem vypadala jako zákopové jámy ve válce. Byla rozervaná ve dvě a ven se řinula pára s množstvím prachu.

„Co to děláte? Nemůžete se tam vrátit. Je to nebezpečné!“ křičel na mě jeden z hasičů. Všiml si, jak hopkám přes rozbořenou zem na druhou stranu zpět k obchodu. Zastavil mě a musím podotknout, že mi nepřiměřeně silně stiskl ruku. Až to bolelo. „Rozuměla jste mi?“